

NGB art 22

**“Wij geloven dat om ware kennis van deze grote verborgenheid te verkrijgen,
de Heilige Geest in onze harten ontsteekt een oprecht geloof
dat Jezus Christus met al Zijn verdiensten omhelst,
Hem eigen maakt en
niets anders meer buiten Hem zoekt.”**

Het geloof:

1 het geven

2 het wezen

3 het leven

Gemeente,

Vrede met God is een prachtig huis. En we zagen het werk van de Vader in art 20. Hij heeft dat huis ontworpen. Opdracht voor de bouw gegeven. We zagen het werk van de Zoon in art 21. Hij heeft dat huis gebouwd. Gefundeerd op Zijn offer, opgetrokken door Zijn werk. Dat huis is klaar. Maar als niemand erin wonen wil.....dan blijft het nog leeg. Vanavond zien we in artikel 22 het werk van de Heilige Geest. Hij zorgt ervoor dat zondaren in dat huis gaan wonen. Daar verlangen te wonen en hun intrek nemen. Door het geloof. Het geloof geeft plaats in dat huis van de vrede met God. Want anders zou het voor niets ontworpen en gebouwd zijn.

1 het geven

Ook daar zorgt God dus Zelf voor. Door Zijn Heilige Geest. Die ontsteekt in onze harten een oprecht geloof. Geloof wordt bewerkt door de Heilige Geest. Een mens komt daar niet zelf toe. Kijk, de mens gelooft wel zelf, met hart en ziel, maar dat is bewerkt door de Heilige Geest. Anders gaat geen één zondaar geloven, kan en wil niet één zondaren geloven. Dan kun je je afvragen: hoe komt dat? Waarom kan en wil geen mens geloven? Is dat omdat geloven zo'n enorm moeilijk en lastig iets is? Omdat geloven zo'n enorme prestatie is? Het beklimmen van een berg. Het bereiken van de top van een berg over het pad van schuldbesef, of van ernst of van ijver of van zelfverbetering en vroomheid? En boven gekomen heb je vrede met God. Zodat je moet zeggen: ja, geloven is ook zo'n moeilijk is in zichzelf, daar moet je zoveel voor doen en zoveel op weten te brengen, logisch, begrijpelijk dat geen mens dat kan van zichzelf, en geen mens het wil van zichzelf? Nee, dat is het niet. Geloven is geen klim naar de top van welke berg dan ook. Geloven is juist: daarmee ophouden. Geloven is juist: je boven laten brengen. Je laten vallen. Niet meer zelf ijveren om meer en beter voor elkaar te krijgen. Je laten dragen naar de vrede met God door een ander, door Jezus Christus. Het is het makkelijkste wat er is. Maar wij zijn zo verdorven, zo verblind, zo hoogmoedig, zo dwaas, dat wij dat niet willen, niet inzien, niet in willen zien, ons niet voor kunnen stellen. Wij

zijn zo vijandig tegen God en blind voor God dat wij dat niet willen. Vijanden van Gods wet, maar ook en vooral vijanden van Gods genade. Artikel 14 en 15 worden hier ten volle bewaarheid. Wij begrijpen de dingen van God niet, en het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God. Als het waar was dat Jezus voor iedereen gestorven was, dat God Jezus aan iedereen aanbiedt en hoopt en wacht of mensen Hem hebben willen, als dat het volle Evangelie was, was het niet genoeg. Zou iedereen er vandaan blijven. Zou ik ervoor wegluchten. Geloven in Jezus is het laatste wat ik doen zal, sterker: ik zal het nooit doen, mijn leven lang niet, tenzij Gods Geest er mij toe brengt. En wie gelooft, die kwam daar achter. Waar geloof weet dat het nooit gebeurd zou zijn als het van mij had afgehangen. Waar geloof is door eigen verzet en onmogelijkheid heengegaan. Als u belijdt dat u gelooft, zult u dat weten. Anders hebt u een ander geloof, eigengemaakt, maar dat is namaak. Kan erop lijken, kan net zo roemen en spreken, maar is schijn. Valt door de mand.

Gemeente, wat een wonder als je gelooft! Als je door het geloof vrede met God hebt. Hoe dat gekomen is? Door de Heilige Geest! Hij kwam, Hij werkte, Hij overwon en nam in. Hij boog weerstand om, Hij smolt verzet om tot verlangen, weerstand tot verlangen, hoogmoed tot schuldbesef. Dat deed de Heilige Geest en toen en zo ging ik vluchten, verlangen, vertrouwen, me overgeven. Dat deed de Heilige Geest! Hoe? Door het Woord, door de waarschuwingen en vermaningen, beloften en uitnodigingen. Waarom? Waarom deed Hij dat bij mij? Omdat de Zoon mij had gekocht en de Heilige Geest in mij liet werken. Omdat de Zoon voor mij stierf, mijn schuld betaalde, mijn straf droeg en voor mij de Heilige Geest verwierf. En waarom deed Jezus dat voor mij? Omdat de Vader mij Hem had gegeven, voor de grondlegging de wereld, had uitverkoren naar Zijn welbehagen, mij van eeuwigheid liefhad. En waarom had de Vader mij lief? Omdat Hij dat wilde, en waarom wilde Hij dat? Omdat Hij mij liefhad. O gelovige, dank, aanbid, en loof uw God.

En wie niet gelooft? Wat een Evangelie! De Heilige Geest werk het en brengt ertoe. Dat is Evangelie voor wie het maar niet lukt. Voor wie het wel weet, maar er komt niet van. Je leeft toch weer door, je komt niet los van je slechte gewoontes, je stelt het toch weer uit, je durft het niet, je kunt het niet. Hier is uw God. Wie heeft Mijn Geest nodig? Die tot geloof brengt?

2 het wezen

Maar: wat is nu geloof? Wat is oprecht geloof? Waar geloof. Er is dus ook niet oprecht geloof, schijn geloof, maar wat is waar geloof? Geloof is het instrument waardoor wij Jezus Christus met al Zijn verdiensten

omhelzen, Hem ons eigen maken en niets anders buiten Hem zoeken. Wat is het gemeenschappelijke in die drie dingen? Jezus Christus. Dat weten wij uit de Bijbel en de NGB vat het samen: waar geloof is gericht op Jezus Christus. Geloven is vertrouwen, je overgeven, je toevertrouwen aan, bouwen op. En dat is gericht op Jezus Christus. Op Hem bouwt en vertrouwt het voor de vrede met God.

Dat is het kenmerk van het ware. Waar geloof bouwt en vertrouwt niet op uitredingen. Dat ik wonderlijk ben doorgeholpen. Niet één keer, maar keer op keer. Toen ik ziek was, kreeg ik beterschap; toen er spanningen in het gezin waren kreeg ik kracht; toen onze relatie stuk dreigde te lopen kwam er toch weer uitkomst. Goed zien: het ware geloof is daar wel dankbaar voor, ervaart Gods goedheid daarin. Maar dan is het ware geloof er al. Maar het ware geloof zegt nooit: omdat ik zo vaak uitgered ben ben ik een kind van God. Bouwt niet op die uitredingen, fundeert daar zijn vrede met God en rustig gevoel niet op. Want uitredingen kunnen er ook zijn bij onbekeerden. Op uitredingen kun je niet bouwen. Dan bedrieg je jezelf.

Waar geloof bouwt en vertrouwt ook niet op gerechtigheden van mezelf. Dat ik al best wel ernstig ben, er meer mee bezig ben dan vroeger, niet meer dit of dat doe, graag in de Bijbel lees, nooit echt uit de band gesprongen ben. Het ware geloof is daar wel dankbaar voor, ontzaglijk dankbaar voor, maar het zijn geen bewijzen van geloof. Ik kan er niet op bouwen. Want het is niet volmaakt. Het is niet zo volkomen dat het voor God bestaan kan. En bovendien: schijngelovigen kunnen ook een tijdje heel serieus zijn, en ook wel eens ernstig zijn en veel Bijbel lezen. Op eigen gerechtigheden kun je niet bouwen, dan bedrieg je jezelf.

Waar geloof bouwt ook niet op gevoel. Dat ik wel eens me zo dichtbij God voelde. In die kerkdienst, bij die bijeenkomst, toen er zo mooi gezongen werd, toen ik zo blij werd van binnen en het me zoveel deed. Alsof ik zweefde. Kijk, het ware geloof kan daar heel dankbaar voor zijn. Heerlijk. Maar het bouwt daar niet op. Want zulk gevoel kun je ook opwekken. Met jouw soort muziek, met veel mensen bij elkaar. En ja, als dat aansluit bij jouw karakter, dan zul je je zeker een goed gevoel krijgen. Maar dat kunnen onbekeerden ook hebben, schijngelovigen ook hebben. Op gevoel kun je niet bouwen, dan bedrieg je jezelf.

Waar geloof dat de heilige Geest werkt, dat bouwt op Jezus Christus. Is op Hem gericht. Hij Die Zich stelde voor de Vader, Hij Die Zich offerde. Uit zo grote liefde tot de Vader en tot heil van zondaren. En met al Zijn verdiensten: het dragen van de straf en het volbrengen van volkomen gehoorzaamheid. Op Hem leert het geloof je bouwen en

vertrouwen. Op Hem steunen en rusten. U dan die gelooft is Christus dierbaar! En dat blijkt uit twee dingen:

A: Het waar geloof omhelst Hem. Omhelzen. Daarin hoor je liefde, innigheid. Hem willen hebben, nabij Hem willen zijn. Want ik acht alle dingen schade en drek om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Als ik Hem maar kenne, Hem de mijne weet. Liefhebben en nodig hebben. Hem nodig hebben. Met al het mijne, met uitredingen, gerechtigheden en gevoelens niet toe kunnen, maar Hem nodig hebben. Want bij mij is schuld, onbekeerlijkheid, zonden, begeerten. Hem heb ik nodig. Omhelzen: daar zit ook in: steeds weer. Want je zegt niet tegen je vriendin: als ze vraagt: hou me eens even vast: jo dat deed ik drie maanden geleden al toen ik je vroeg. Nee, omhelzen keert steeds terug. Dagelijks Jezus nodig hebben, Jezus liefhebben met al Zijn verdiensten.

B: Het tweede wat het geloof doet is: Hem eigen maken. Dat betekent: Hem toe-eigenen. Hem de mijne noemen. Mijn Zaligmaker, mijn Borg, mijn Middelaar. Hij is van mij en ik ben van Hem. Maar kan dat, mag dat? Mag dat omdat ik...? Omdat ik zie dat echt berouw heb, zonden aan het bestrijden ben, ijverige ben dan vroeger? Nee, dat zou ook zo'n wankel, veranderlijke basis zijn. Zondaren mogen Jezus toe-eigenen, omdat Hij hen wordt aangeboden. Hij laat Zich aanbieden. Hij wil Zich wegschenken. Geloof is die gezindheid die Jezus nodig heeft. Het gaat om zondekennis en schuldbesef dat van zo'n aard is dat het me in Zijn handen drijft. Zonder schuldbesef zal niemand Jezus nodig hebben en omhelzen. Maar er is ook een schuldbesef waarin je kunt blijven hangen of waardoor je juist boos wordt op God. Maar het gaat om dat schuldbesef wat je uitdrijft tot Jezus. Wat je uitdrijft tot Hem Die Zich aanbiedt. Om Zich te laten nemen. Om Zich te laten omhelzen. Om Zich te laten noemen: mijn Borg en mijn Middelaar.

Gemeente, gelooft u? Met het geloof dat de Heilige Geest werkt? Dat Jezus omhelst, Hem eigen maakt en alles in Hem vindt. Die in de Zoon gelooft heeft het leven, die niet gelooft op die blijft de toorn Gods. Bent u in het geloof?

Door dat geloof geeft de Heilige Geest kennis van die grote verborgenheid. Die verborgenheid dat ik de dood verdiend heb, maar het leven krijg, de vloek waardig ben, maar de zegen ontvang. Dat ik schuldig sta aan al Gods geboden en toch volmaakt ben. In Christus Jezus. Schuldig en toch vrijgesproken. Verdoemelijk en toch vrede met God. In Christus Jezus. Geloof kent verwondering, kent wederliefde, kent verlangen om zich te heiligen, kent droefheid over de zonde. Waar geloof kent dat. Al is het maar één greintje en één druppeltje. Waar geloof zou zo graag zien dat

dat meer zou worden. Tonnen vol en zeeën vol. Dood en schijn geloof heeft dat niet en verlangt niet naar meer daarvan.

3 het leven

Nou kan het zijn dat iemand zegt of denkt, ja, maar het klinkt allemaal zo zeker. Omhelzen, en vooral dat: zich Hem eigen maken. Hem mijn Borg en Zaligmaker noemen. En dan alles in Hem vinden, tot en met je ingang in de hemel toe. Dat klinkt allemaal zo verzekerd. En dat mis ik bij mijzelf.

A: strijden Kijk, om te beginnen moeten we dan zeggen: het geloof is zeker. Geloven is vertrouwen. Maar: in de gelovige is niet alleen geloof. Niet alleen het plantje van geloof groeit daar. Maar ook andere planten en krachten. In de gelovige is ook ongeloof vanwege mijn schuld en zondigheid. Is ook wantrouwen vanwege wat ik allemaal mee moet maken. Is ook verzet omdat ik er niet aan wil is ook doodsheid dat er zo weinig gevoel van liefde, berouw is. Is ook valse gerustheid en blindheid waardoor ik mijn zonden niet zie en me zo schuldig niet voel. Die kiemen liggen er ook in mijn hart. En als die groeien en opgroeien, dan houden ze dat plantje van het geloof klein. Overwoekeren het. En het geeft een atmosfeer van: je hoeft niet tot Jezus te vluchten. Of van: je mag niet tot Jezus vluchten en Hem omhelzen en je eigendom noemen. En dat plantje van het geloof kan niet groeien en bloeien.

En het klein geloof ziet maar op al die dingen en denkt: o nee, ik tot Jezus vluchten? Dat kan niet. Dat mag niet. Ik heb zoveel zonden, ik heb zo weinig berouw en ijver. Ik mag niet tot Jezus gaan. Dan zou ik toch meer dit en minder dat moeten hebben. Meer zondekennis en minder zonden. Klein geloof blijft steken in het zien op zichzelf. Dan heeft het En hoe wordt klein geloof groter? Door het voedsel te geven. Wek voedsel? Het Woord.

Maar het groot geloof ziet nochtans op Christus. Dat Hij bij machte en gewillig is om al die dingen te doorbreken. Hij kan en wil me meer zondekennis geven en minder zonden laten doen. Hij kan en wil me nochtans aannemen. De Erskines hebben onderscheid gemaakt tussen zekerheid van geloof en van gevoel. De zekerheid van het geloof is er eerst: als een goddeloze vluchten tot Jezus. En mogen weten: Hij werpt niet uit die tot Hem komt. Al voel ik niks, niks van Zijn nabijheid, niks van Zijn kracht, niks van berouw, niks van heilig leven. Vluchten tot Jezus in geloof. En hoe meer je dat doet, hoe meer er komt een zekerheid van gevoel: je gaat het gewaar worden: ik heb Hem lief, ik heb berouw, ik haat

de zonde, ik verlang naar Hem, ik ervaar Zijn gunst. Maar die zekerheid van gevoel kan zo weer weg zijn. Maar dan weer als een goddeloze naar Christus toe. In zekerheid van geloof dat Hij geen goddeloze uit zal werpen.

B: putten En het tweede is: het zoekt niets anders buiten Hem. Want alles wat ik zoek is in Hem. Calvijn heeft het onvergankelijk mooi gezegd: (inst boek 2, 16,19)

Zoek ik reinheid: ze vertoont zich in zijn ontvangenis;
goedertierenheid: in zijn geboorte, door welke Hij ons in alles gelijk geworden is, opdat Hij zou leren mede te lijden;
zoekt men verlossing: in zijn lijden is ze te vinden;
vrijspraak: in zijn veroordeling;
kwijschelding van de vloek: in zijn kruis;
genoegdoening: in zijn offerande;
reiniging: in zijn bloed;
verzoening: in zijn nederdaling ter helle;
doding des vlees: in zijn graf;
nieuwheid des levens: in zijn opstanding;
onsterfelijkheid: eveneens in zijn opstanding;
beërving van het hemelse Koninkrijk: in zijn hemelvaart;
bescherming, onbekommerdheid; overvloed en rijkdom van alle goederen: in zijn Rijk;
een rustig afwachten van het oordeel: in de macht, die Hem gegeven is om te oordelen.

Kortom, daar in Hem de schatten van alle soort van goederen zijn, moeten ze tot verzadiging toe uit Hem geput worden en niet van elders. Wat wil ik nog meer? Het geloof zeg: niets, want Hij heeft het alles. En al wat Hij heeft beger ik, en al wat ik beger heeft Hij. Ik rust in Hem tot zaligheid. Door tot Jezus te gaan en te vluchten. Niet door te denken: als ik nu eerst meer berouw heb en minder zonden doe, dan ga ik tot Jezus, daarna. Maar door juist tot Jezus te gaan, met al mijn zonden en met veel te weinig berouw en Hem te omhelzen. Geloof wordt groter door het te beoefenen. Niet door te wachten totdat... Maar door tot Jezus te vluchten niet zoals ik zou willen dat ik was, maar zoals ik ben. Door van Jezus vandaan te blijven is nog nooit één mens beter geworden. Maar door tot Jezus te vluchten wordt het geloof geoefend en groter.

Zo is tenslotte het geloof het instrument zegt artikel 22. Het middel. Dat betekent het geloof zelf is je vrede met God niet. Mensen zeggen wel eens: ik heb zoveel steun aan mijn geloof. Dat kunt u goed bedoelen, maar u zegt het verkeerd: u moet zeggen: ik heb door mijn

geloof zo'n steun aan God, aan Christus. Kijk: een mens woont in de woestijn waar geen druppel water is. Hij zal uitdrogen en sterven. Maar iemand plaatst op zijn erf een reuzentank met water inhoud 100.000 liter.

Voor heel zijn leven meer dan genoeg. En hij geeft er een emmertje bij. Om dat water uit die tank naar huis te kunnen dragen. Daar waar het wezen moet. Kijk, die tank met inhoud van Christus. Alles wat ik nodig heb heel mijn leven is in Hem. Het geloof is dat emmertje. Maar al zou ik 100 emmertjes hebben, maar geen tank met inhoud, ik zou niks kunnen Drinken. Het geloof is het emmertje. Dat op zich kan mij niet redden. Maar door het geloof neem ik uit Christus, put ik uit Hem de vergeving, de verzoening, de kracht, de nieuwhed van leven, de genadegave van het kindschap, de hoop op de heerlijkheid enz.

Ieder die gelooft heeft dezelfde watertank. Dezelfde Christus. Is van God uit gezien even rijk, even verzekerd van zijn zaligheid en vrede met God, even zeer Zijn kind en erfgenaam. Maar het klein geloof is als een klein emmertje. Gebruikt er maar zo weinig van. Put er zo weinig van en leeft arm terwijl het zo rijk is. Het groot geloof is een grote emmer. Dat is rijk maar leeft ook rijk van wat het in Christus heeft. Geloven: dagelijks putten uit Christus en Zijn volheid. Wat een leven. Deden we het maar meer. We zouden rijker en voller leven uit Hem. Krachtiger, verootmoediger, hoopvoller, blijmoediger.

C: verlangen En als je dan zovaak iets van iemand krijgt, zou er dan geen verlangen komen? Een vader uit Amerika stuurde elke week € 100,-- en medicijnen op naar zijn arme, zieke kind in een kamp. Al wekenlang, jarenlang. En op een keer zou dat kind naar Amerika gaan. Nog nooit had hij papa in levende lijve gezien. Vader aan wie hij zijn leven en levensgeluk te danken had. En nu zou hij hem voor het eerst echt zien. Hij kon bijna niet wachten. En op het vliegveld keek hij en zag hij hem staan: dat was hem, dat moest hem zijn: papa. Als Jezus je weken, jarenlang heeft geschonken vergeving, vrede met God, nieuw leven, zou je niet gaan verlangen Hem een keer te mogen zien? Hem te zien aan wie je alles te danken hebt? Dat geloven overgaat in aanschouwen. En als ik Hem zal zien, als ik sterf als Hij wederkomt, Hij zal nog heerlijker zijn dan ik ooit had kunnen denken, en ik zal buiten mezelf van vreugde zijn. O Jezus, die mijn ziel bemint.

Amen